

Himalayan Scholarship Project

Nyhedsbrev

20. september 2006

af Dorte Just

Sidst i juli rejste jeg til Nepal for at være der en måned. Et par dage efter ankomsten skulle der udbetales scholarships til de studerende i Kathmandu. Det var et dejligt gensyn med de unge og for de yngstes vedkommende også med deres forældre. En særlig oplevelse var det at møde de, der skulle have støtte for første gang. Især de yngste var noget benovede over, at jeg tog billeder af dem, og de måtte absolut se resultatet på digitalkameraet. Det er jo ikke særlig almindeligt, at der bliver taget billeder af dem. De billeder, jeg havde med til nogle af eleverne fra donorer i Danmark, gjorde absolut stor lykke. Ofte blev jeg spurgt om, hvordan deres donor ser ud, og om det er muligt at få et billede. Den forespørgsel er hermed givet videre.

D.1. august fik jeg endvidere mulighed for, sammen med Namgyal, vores nepalesiske medarbejder, der selv er studerende, at rejse til Solu for at udbetale støtte til de godt 40 elever, der bor spredt i et stort område i Himalaya. Det var i monsuntiden, så alt var grønt og frodigt, utrolig smukt. Udstyret med en paraply kan man fint klare selv de voldsomste regnskyl. Turen tog 9 dage op over pas og ned i dale. Namgyal er selv fra området og kender hver krog, hver en hytte. Man er ikke i tvivl om at fattigdommen er stor og støtten virkelig gør en stor forskel. Fordi det regnede så meget, var mange stier lerede og med dybe furer, hvor vandet havde skyllet alt væk. Det kunne ikke undgås, at man måtte ned og ligge nogle gange. Det sætter lige noget i perspektiv, at disse stier er eneste forbindelsesmulighed dels fra hytte til hytte, dels fra hytte til skole og til marked. Ganske vist er man selvforsynende med nogle ting, men der er stadig en del ting, man skal hente udefra. Det indtryk, der står tilbage er glade, positive og meget gæstfrie mennesker.

Namgyal lavede interviews med en stor del af dem, der får støtte for at høre, hvordan støtten bliver forvaltet, om eleverne nu også går i skole hver dag og gør sig umage. Det ser ud til, at stort set alle arbejder meget hårdt og generelt klarer sig godt.

Der er specielt en, jeg må fremhæve: **Dorje Tamang**. Kurt fortalte om ham i sidste medlemsblad. En gut, der bor hos nogle gamle bedsteforældre. Da vi mødte ham sidste år, havde han ingen hår på hovedet, sår i hovedbunden og eksem og betændelse omkring ørerne. Han har nu en tid fået støtte, og jeg kunne ikke genkende ham, men blev gjort opmærksom på, at det var den samme forhutlede dreng. Nu var han ren og pæn, der er absolut ingen spor af eksem, og med et kæmpestort smil insisterede han på selv at skrive sit navn på kvitteringen, vel at mærke ikke med nepalesiske bogstaver. Han går i 2. klasse og klarer sig rigtig godt i skolen. Han bor stadig hos bedsteforældrene, faren er rejst sin vej, moren død. På et tidspunkt bliver bedsteforældrene nok ude af stand til at passe ham, og så er der en ny situation.

Purni Maya fik støtte for første gang. Det var en stor lykke, at kunne overbringe hende den glædelige nyhed. Hendes mor døde for nogle år siden, efter at have været syg, faren kunne ikke skaffe penge til at få hende på sygehuset. De havde sammen 7 børn. Faren giftede sig igen og fik 2 børn med den nye kone. Purni som er den ældste har været nødt til at arbejde så meget, at hun ikke regelmæssigt kunne passe sin skole. Nu bliver hendes tilværelse helt ændret. På skolen siger de, at hun er rigtig dygtig, nu får hun så mulighed for at gå i skole hver dag. Hun var så lykkelig over at have fået hjælp, at hun straks gik i gang med at skrive til sin donor og lave en meget flot tegning.

Det første stop i Solu var Salleri, hvor der var to piger, der skulle have scholarship. Skolen var lukket fordi eleverne skulle forberede sig til eksamen. Vi fik dog fat på **Shrijana Rai**, som skulle underskrive kontrakt, da det var første gang, hun fik scholarship. Ingen tvivl om, at det var en meget glad pige, som også lyttede opmærksomt, da læreren forsikrede os om, at hun er en rigtig dygtig elev, som nu går i 4. klasse.

I Junbesi er der rigtig mange elever, der får scholarships, så vi besluttede at sætte dem stævne på den Lodge, hvor vi skulle bo. Gæstfriheden kender ingen grænser. Lodgeejereren serverede te til alle, der kom, og da alle kender hinanden i det lille samfund, var der en rigtig hyggelig stemning.

En dreng, som man ikke kan undgå at lægge mærke til er **Chet Bahadur**, nu anden klasse. Han er meget aktiv og nysgerrig. Han har fart på hele tiden. Hans drøm er at blive pilot. Hans far er stukket af fra familien, så moren arbejder som daglejer og klarer at få alle tre børn i skole hver dag.

Dawa Tashi Sherpa er en meget stille dreng, har klaret anden klasse blandt de tre bedste. Det er ikke så let for ham, han arbejder hårdt, godt støttet af familien, som sørger for at både han og hans storesøster kommer i skole.

Lhamu Shresta går i 4. klasse. Hun klarer sig udmærket og er blandt den bedste fjerdedel. Der er ikke sket ændringer i familiens situation, som stadig er kritisk.

Bir Bahadur klarede sig som en af de bedste ud af 14 elever i børnehaveklassen.

Sermilla Bika som går i første klasse er den yngste af 4 søskende. Familien ejer ikke noget jord, men arbejder for andre. Hendes to brødre får scholarship fra en anden organisation. Forældrene sørger for at alle kommer i skole hver dag.

Mahendra Shresta kommer fra en meget fattig familie, som ikke tidligere sendte ham i skole hver dag, hvilket har betydet at han sidste år ikke bestod sin eksamen. Han skulle passe køer for sine forældre. Han går nu i første klasse og møder nu op hver dag.

Bimela Shresta går nu i første klasse, bestod børnehave klassen sidste år. Ingen ændring i familiens situation.

Pasi Sherpa er meget pligtopfyldende og kan lide at gå i skole. Desværre bestod hun ikke eksamen sidste år, fordi hun var syg, men i år har hun bestået den første eksamen som den anden bedste.

Pasang Gyalzen Sherpa som bor i Mopung, går nu i første klasse, hans hjemmesituation er ændret en del. Hans far blev henrettet af sikkerheds-styrkerne for politisk aktivitet, hans mor har nu været gift med en ung fyr i 6 måneder og sammen med ham fået et barn. De ernærer sig ved landbrug.

Dolma Sherpa har fået en fin eksamen i første klasse og passer sin skole.

Rinji Chhiring Sherpa går i skole i Ringmo. Forældrene har en lille gammel træhytte, lidt jord og to køer som de ernærer sig ved. Rinji går selv i første klasse og klarer sig rigtig godt, hans bror går i anden klasse.

I Chhimbu opholdt vi os i lærerens hus, så alle vore studerende kom der.

Sumitra Shrestha, Lhakpa Doma Tamang, Pasang Lhamu Tamang klarer sig alle rigtig godt.

Sanju Tamang fik scholarship for første gang. Hun mødte op selvom hun var syg, og stor var glæden da jeg havde en gave med fra hendes donor.

Endnu en ny var **Suku Maya Thami** som er søster til **Buddi Bahadur Thami**, der i forvejen får scholarship. Det er en meget, meget fattig familie, som lever under nogle kummerlige forhold, trods det får forældrene sendt børnene regelmæssigt i skole iført skoleuniform.

Samjana Thami som alle sikkert husker fra beskrivelsen i medlems-bladet. Hun har en pukkel og fik virkelig sin chance, da hun fik et scholar-ship. Selvom familien bestemt er meget fattig, så er hun altid ren og pæn i tøjet, glad og dygtig i skolen. Hun satte sig straks til at skrive en hilsen til sin donor, så vi kunne få brevet med.

Det var helt overvældende for **Ngawang Lhakpa Sherpa**, da han ud over en bold, fik en pengegave af sin donor. Han takkede meget, men syntes åbenbart ikke det var tilstrækkeligt, for efter at vi havde forladt Chhimbu og havde været på farten i 2 -3 timer og næsten havde nået toppen af Lamjurapasset, indhentede han os, for lige at bede os sige tak til donor endnu engang.

Tilbage i Kathmandu, havde vi fået nogle oplysninger, som tydede på, at en af vore unge ikke fortalte os hele sandheden om sit studie. Dels passede han ikke sin skole, dels havde han givet os urigtige oplysninger om de udgifter, han havde. Vi besluttede at stoppe hans scholarship straks.

Andre har forregnet sig i forhold til de udgifter, de reelt har i forbindelse med deres ophold og studieudgifter i Kathmandu. Faktisk har nogle dobbelt så store udgifter, som de har søgt om. Det er lidt problematisk, og kan måske løses, hvis de f.eks. får endnu en donor.

Mange af de studerende i Kathmandu har en rigtig god kontakt med deres donor via internettet. Det er mit helt klare indtryk, at de generelt arbejder hårdt og samvittighedsfuldt med studierne

Med venlig hilsen Dorte Just!

www.nepalhelp.dk

